

(א) לקמן קט. [יומא ג:ב].
 (ב) ברכות מג. ע"ג.
 (ג) [עירובין נט. מגילה פח.].
 (ד) נ"י [יומא עז.].
 (ה) מקואות פ"ט משנה ה'
 (ו) מקואות פ"ט מ"ג.
 (ז) פסחים ט. קדושין מט.
 (ח) יומא ע"ג. (ט) נדה כ.
 (י) [ג'ל בשבת וי"א בסמוך
 לקמן במילתיה רבי עקיבא
 ותו"ט העמיק מ"ר עולת
 שבת לימד ור']. (יא) [פסחים
 נח. גילה יט. כ: ספסדין לו.].
 (יב) [נ"י מוס' לעיל כד:
 ופסחים נט: ד"ה ואלו].
 (יג) [בבב"ב פי ד' ע"ג וכתב
 הר"ן שהוא מלשון ריבדא
 דסוקילאה מ"ק מה. ע"ג
 בענין קרבן (א) [דפוס
 א.]. (ע) [שמות כה.]. (פ) [ג"ה
 ה.]. (צ) [ש"ך לעיל בשמנה
 ק"ג].

הגהות הב"ח

(א) גמ' טעלה על גבי
 טעלה ור"מ בפנתא אבל
 בגלילא לית לן בה ואמר
 חז"ן מ"א: (ב) רש"י ד"ה
 מ"ז וכו' לענין טעילה היבא
 דקפיד: (ג) ד"ה מן הים
 וכו' וקטל לה הבא משום:
 (ד) תוס' ד"ה ופלו וכו'
 שא"י תלמיד חכם א"ן:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ואפילו כו'
 והשתא הוי דהבא כי יהוא
 דקדושינו. ועי' משכ"ץ פ"א
 סימן לג:

מוסף רש"י

אל ימוזג בהן כוס לרבו.
 לפי שמשעט ומתלבט
 צניעות קדימה. אף לא לענין
 הולאת הדשן א"ל בניו המלך
 לשנת כהן שירות אחר (יומא
 גמ.) חייב מיתה. כ"י
 שנים (שורבין צ"ג). כל
 משנאי. מורה ארמה להאי
 קרא פסחה ה' קני (ס"ח).
 ששואלין אותו דבר
 הלכה בכל מקום. אגדת
 מן התקומה. ואפילו
 במסכת כלה. שא"ן עמק
 זה. ובנימא ה"ל וכו' ה"ל
 עניה כלה בלא צרכא אסורי
 לעולה כנה (קדושין ס"ח).
 האוליריין. בלגים מממני
 מרחאות. ל"א שס מקום
 (נה כ.)

רבינו הגנאל

פי' רבב. כגון קרא
 והילקוטא הנודע בבבלי אל
 הלך ונפשא וזפת ויביא
 חכם. ונמצא רבב
 על בגדו חשוב ממשנאי
 התורה שא"ן בני אדם
 דביקין בו ולא יתלבך
 המלבוש ממנו. רבב מלשון
 מרבדים ורבתי ערטי [וגרן].
 פי' דביש כדגויטין
 בנהר פרק תניקות ריבא
 דכוסילתא. אמר רבב
 אבד האי ריבדא דכוסילתא
 עד ג' יומין לא היין מכאן
 ואילך היין. כל תלמיד
 [חכמים] שנמצא דם על
 בגדו מוכרע הוא שוא
 ידאח כחמם. וזה הדבר אם
 הוא בטלית שמתחכם בה
 העליונה הרי זה מוכיע,
 אבל אם הוא [בטלית]
 שמציע תחתיו. איפשר
 דם מאכלת היא. איפשר
 דם הוא ליה טלית אחרת
 ונגזא בה. כרתייה התם
 הרגה מאכלת תולה. לא
 הרגה אנה תולה. דב"ר ר'
 שמעון בן גמליאל. והב"א
 בין הרגה בין לא הרגה
 תולה. איפשר לרבינו אין
 (סוף) [ק"ך] לברייה אין

ואלו קשרים פרק חמשה עשר שבת

קיד.

עין משפט
 נר מצוה

ואפילו במסכת ב"ה. פי' בקונט' דלא רגילי זה אינשי והוא
 נמן בלבו לגורסה ונקדושין פי' לגריעותא צפרק האיש
 מקדש (דף מט.) גבי ע"מ שאני תלמיד (י) אין אומרים כשמעון בן
 עזאי וכשמעון בן זומא אלא כל ששאלין אותו דבר הלכה ואפי' במסכת
 כלה ופי' בקונטרס אפי' צמס' כלה

שהיא קלה ונראה להכא משמע
 (ואומר) דנקט ליה משום חשיבות
 שידוע^א אפי' צמסכת כלה דלא רגילי
 זה אינשי ראוי למנותו פרנס אצל
 הסב^ב קמני דבר אחד מתלמודו
 משמע אפי' לא למד אלא מסכת
 כלה^ג. ואמר הימנה דבר אחד הרי זה
 חכם ומיהו צפירוש רש"י דקדושין
 וכן צפי' רבינו חננאל אין כתוב בהן
 דבר אחד מתלמודו ורבינו יצחק
 מפרש דהאי מסכת כלה היינו דרשות
 הסדורות מהלכות החג^ד כדלמרינו
 בלא יחפור (ב"ב כג.). רב נחמן בר יצחק
 ריש כלה הוה וקאמר איזוהי ת"ח
 שראוי למנותו על הליבור צאתריה
 כדלמר צמנון צמסכתי צאתריה
 כגון שידוע להשיב בכל מקום
 ששאלוהו צוטה מסכת אפי' צמס'
 כלה שרגילי זה ראוי למנותו צעיריה
 אצל צליר מהכי אין ראוי למנותו והא
 דהולך לחזור ולהשמיענו צמנון אי
 צמסכתי צאתריה אע"ג דכבר
 השמיענו כאן לפי שרצה לחלק בין
 מסכת כלויה הש"ס^ה והשתא הוי
 דהכא כי ההוא דקדושין (דף מט.):
הא בבב"ב הוא בגמ'א. הא דר'
 ינאי בגמ'א כדמשמע צפ' כל
 היד (דף ק"ג.) גבי שחור כחרת וכו'
 יוחנן אמר אלו כלים האוליריין חכמים
 ממדינת הים למימרא דלוחמי נינהו
 והאמר ר' ינאי כו' לא קשיא
 בגמ'א הא צפתורי דר' ינאי בגמ'א
 דהיא סומקין דחמויים לא הוו
 כדמסיק הכא אצל פתורי הוו לוחמי
 ולצושה מירי: (א) חלבי שבת קריבין
 ביוה"כ. אומר ר"י דכל היכא
 דקמני מרי שני דהו צדאי הדאי
 אחיא כאתריס דלמרי אין זין עזרת
 לעזרת אלא ד' ימים בלנד והכי מפרש
 הש"ס צפ' צמרא דקוסה (דף נ"ד):
 למתק

ועוסק בחפצי שמים והנ"מ למימרה בריפתיה ואמר רבי יוחנן איזהו תלמיד
 חכם כל ששואלין אותו הלכה בכל מקום ואומרה למאי נפקא מינה
 למנוייה פרנס על הציבור אי בחדא מסכתא באתריה אי בכוליה תנויה
 בריש מתבתא ר' שמעון ב"ל אמר^א אלו כלים האוליריין הבאין ממדינת
 הים למימרא דחיורי נינהו והאמר להו רבי ינאי לבניו בני יאל תקברוני
 לא בכלים לבנים ולא בכלים שחורים לבנים שמא לא אוכה ואהיה כחתן בין
 אבלים שחורים שמא אוכה ואהיה כאבל בין חתנים אלא בכלים האוליריין
 הבאין ממדינת הים אלמא סומקין נינהו לא קשיא הא בגליומי הא בלבושי:
 ר' ישמעאל אומר מקפלין כו': ת"ר^ב עולת שבת בשבתו^ג לימד על חלבי
 שבת שקריבין ביום הכיפורים יכול אף של יוה"כ בשבת ת"ל בשבת דברי
 רבי ישמעאל ר' עקיבא אומר העולת שבת בשבתו לימד על חלבי שבת
 שקריבין ביו"ט יכול אף ביוה"כ ת"ל בשבתו כשתמצא לומר לדברי רבי
 ישמעאל נדרים ונדרות קריבין ביו"ט וכו' איצטרך קרא ליוה"כ לדברי ר"ע
 נדרים ונדרות אין קריבין ביו"ט וכו' איצטרך קרא למישרא ביו"ט אמר ר' זירא
 כי

מדמקפדין על רבב שעליהם דלילו סומקין לא מייגו צניעות פורתא: **שאל** לא אוכה. ואשכ זין אותן שדנוין צניעהם שדמוין^א לשולי קדירה:
גלימא. סומקין. **חלבי שבת**. כגון אכרי תמיד של צין הערצים קריבים צמנאלי שבת והוא יוס הכפורים: **עולת שבת שצמס**. משמע למידע
 בלא וי"ו משמע דעולת שבת קריבה שבת אחרת לימד על חלבי שבת כו': **יכול אף של יוה"כ שצמס** ה"ל שצמס. וי"ו מיעוטא הוא שצמסו
 ולא שצמס אחרת: **שקריבים צי"ט**. שחל להיות צמנאלי שבת. נדרים ונדבות. פלוגתא היא במסכת גילה (דף י"ט.) ור' ישמעאל
 סבירא ליה כמאן דלמר קריבין הלכך כיון דנדרים ונדבות שיכול להמתין ולשחטן בחול ולהקריבן נשחטים ונקריבין ציוס טוב
 קל וחומר בחלבי שבת שנשחטו כדרכן צומנן וניתמרו הלכך לא אילטרין קרא עולת שבת שצמסו אלא ליום הכפורים:

מאני דמתעטפי בהו סומקין הוו. ר' (שמעון) [ישמעאל] סבר חלבין שנתותרו ביוה"כ [אין] קריבין בשבת אבל שנתותרו
 מן השבת (אין) קריבין ביוה"כ. ור' עקיבא סבר לא של שבת קריבין ביוה"כ ולא של יוה"כ בשבת. וגרסינן ביומא
 בפרק [טרף בקלפין] א"ר אלעזר משום בר קפרא. אומר היה ר"מ איבוי עולת חול שניתותרו עושה להן מפרכה
 וסדרין אפילו בשבת. ואמרין למאי איצטרך אפילו בשבת. הא תנינא והיום חמש. א"ר אחא בר יעקב איצטרך.
 ס"ד אמנא הני מילי היכא דחל יוה"כ למיהו אחר השבת. דחלבי שבת קריבין ביוה"כ. אבל באמצע שבת אימא לא
 קמיל. אמר רבא מאן [האי דלא] חש לקמחיה. אי בכל יום נתן. אהשתא הוא בפלוגתא דרבי ישמעאל ור"ע וכו'.
 אמר ר' זירא

מניין לשניו נגדים. שהוא דרך כבוד
אחרים והואיל אם דרשן. הזיקוקי הכמוב
 הולאת הדשן שאינה עבודה חשובה כדי שלא ימאסו נגדיו החשובים
 שצובד בהן עבודת ארילה ושמיה כגון קיטור וניסוך: **וטנא דני ר'**

מניין לשניו נגדים מן התורה שנא' ויפשט
 את בגדיו ולבש בגדים אחרים^א ותנא דבי רבי
 ישמעאל לימוד תורה דרך ארץ בגדים
 שבישל בהן קדירה לרבו אל ימוזג בהן כוס
 לרבו^ב אמר רבי חייה בר אבא אמר רבי
 יוחנן גנאי הוא לת"ח שיצא במנעלים
 המטולאים לשוק והא רבי אחא בר הנניא
 נפיק אמר רבי אחא בריה דרב נחמן בטלאי
 על גב טלאי^ג ואמר רבי חייה בר אבא
 אמר ר' יוחנן כל תלמיד חכם שנמצא
 רבב על בגדו חייב מיתה שנאמר^ד כל
 משנאי אהבו מות^ה אל תקרי משנאי אלא
 משנאי רבינא אמר רבד איתמר ולא פליגי
 הא בגלילא הא בלבושא ואמר רבי חייה
 בר אבא אמר ר' יוחנן מאי דכתיב^ו כפאשר
 הלך עבדי ישעיהו^ז ערום ויחף ערום כבגדים
 בלואים ויחף במנעלים המטולאים^ח תנן
 התם רבב על המרדע הוציץ רשב"ג. אומר
 עד כאיסר האיטלקי ועל הבגדים מצד
 אחד אינו הוציץ משני צדדין הוציץ רבי
 יהודה אומר משום רבי ישמעאל אף מצד
 אחד הוציץ בעא מיניה רבי שמעון בן לקיש
 מר' הנינא מרדעת מצד אחד או משני צדדין
 אמר ליה זו לא שמעתי כיוצא בה שמעתי
 דתנן^ט רבי יוסי אומר ישל בגאין מצד
 אחד ושל בור משני צדדין יולא תהא
 מרדעת השובה מבגדו של עם הארץ מאי
 בגאין אמר רבי יוחנן אלו תלמידי חכמים
 שעוסקין בבנינו של עולם כל ימיהו ואמר
 רבי יוחנן איזהו תלמיד חכם שמהוירין לו
 אבידה בטביעות העינין זה המקפיד על חלוקן
 להופכו ואמר רבי יוחנן איזהו ת"ח שממנין
 אותו פרנס על הציבור זה ששואלין אותו
 דבר הלכה בכל מקום ואומר ואפי' במסכת
 כלה^י ואמר רבי יוחנן איזהו ת"ח שבני עירו
 מצווין לעשות לו מלאכתו זה שמניח חפצו

ועוסק בחפצי שמים והנ"מ למימרה בריפתיה ואמר רבי יוחנן איזהו תלמיד
 חכם כל ששואלין אותו הלכה בכל מקום ואומרה למאי נפקא מינה
 למנוייה פרנס על הציבור אי בחדא מסכתא באתריה אי בכוליה תנויה
 בריש מתבתא ר' שמעון ב"ל אמר^א אלו כלים האוליריין הבאין ממדינת
 הים למימרא דחיורי נינהו והאמר להו רבי ינאי לבניו בני יאל תקברוני
 לא בכלים לבנים ולא בכלים שחורים לבנים שמא לא אוכה ואהיה כחתן בין
 אבלים שחורים שמא אוכה ואהיה כאבל בין חתנים אלא בכלים האוליריין
 הבאין ממדינת הים אלמא סומקין נינהו לא קשיא הא בגליומי הא בלבושי:
 ר' ישמעאל אומר מקפלין כו': ת"ר^ב עולת שבת בשבתו^ג לימד על חלבי
 שבת שקריבין ביום הכיפורים יכול אף של יוה"כ בשבת ת"ל בשבת דברי
 רבי ישמעאל ר' עקיבא אומר העולת שבת בשבתו לימד על חלבי שבת
 שקריבין ביו"ט יכול אף ביוה"כ ת"ל בשבתו כשתמצא לומר לדברי רבי
 ישמעאל נדרים ונדרות קריבין ביו"ט וכו' איצטרך קרא ליוה"כ לדברי ר"ע
 נדרים ונדרות אין קריבין ביו"ט וכו' איצטרך קרא למישרא ביו"ט אמר ר' זירא
 כי

מדמקפדין על רבב שעליהם דלילו סומקין לא מייגו צניעות פורתא: **שאל** לא אוכה. ואשכ זין אותן שדנוין צניעהם שדמוין^א לשולי קדירה:
גלימא. סומקין. **חלבי שבת**. כגון אכרי תמיד של צין הערצים קריבים צמנאלי שבת והוא יוס הכפורים: **עולת שבת שצמס**. משמע למידע
 בלא וי"ו משמע דעולת שבת קריבה שבת אחרת לימד על חלבי שבת כו': **יכול אף של יוה"כ שצמס** ה"ל שצמס. וי"ו מיעוטא הוא שצמסו
 ולא שצמס אחרת: **שקריבים צי"ט**. שחל להיות צמנאלי שבת. נדרים ונדבות. פלוגתא היא במסכת גילה (דף י"ט.) ור' ישמעאל
 סבירא ליה כמאן דלמר קריבין הלכך כיון דנדרים ונדבות שיכול להמתין ולשחטן בחול ולהקריבן נשחטים ונקריבין ציוס טוב
 קל וחומר בחלבי שבת שנשחטו כדרכן צומנן וניתמרו הלכך לא אילטרין קרא עולת שבת שצמסו אלא ליום הכפורים:

מאני דמתעטפי בהו סומקין הוו. ר' (שמעון) [ישמעאל] סבר חלבין שנתותרו ביוה"כ [אין] קריבין בשבת אבל שנתותרו
 מן השבת (אין) קריבין ביוה"כ. ור' עקיבא סבר לא של שבת קריבין ביוה"כ ולא של יוה"כ בשבת. וגרסינן ביומא
 בפרק [טרף בקלפין] א"ר אלעזר משום בר קפרא. אומר היה ר"מ איבוי עולת חול שניתותרו עושה להן מפרכה
 וסדרין אפילו בשבת. ואמרין למאי איצטרך אפילו בשבת. הא תנינא והיום חמש. א"ר אחא בר יעקב איצטרך.
 ס"ד אמנא הני מילי היכא דחל יוה"כ למיהו אחר השבת. דחלבי שבת קריבין ביוה"כ. אבל באמצע שבת אימא לא
 קמיל. אמר רבא מאן [האי דלא] חש לקמחיה. אי בכל יום נתן. אהשתא הוא בפלוגתא דרבי ישמעאל ור"ע וכו'.
 אמר ר' זירא

כה א ב מיי פיה מהל'
 דעות הלכה ט ופ"ה
 מהלכות יסודי המורה הלכה
 יא:
 ב ג מיי פ"ג מהלכות
 מקואות הלכה ד סמג
 עשין רמח:
 ד כ מיי שס הלכה ג:
 ה כ מיי טו"ע חו"מ ט'
 ו כס סעף כא:
 ז כ מיי שו"ע אור"ח סימן קלו
 חג"ה:
 ח טו"ע יו"ד סימן טז
 ט פ"ג כ:
 י ח מיי פ"א מהל'
 יא מניין ומוספין הלכה
 יב סמג עשין קפ:
 יג ט מיי פ"א מהלכות
 מגיה הלכה מ י:

תורה אור השלם

- 1 ופושט את בגדיו ולבש בגדים אחרים ורגזיא את ידיושאל מן הציבור למתקן א"ל מקום שיהיה:
- 2 וקטאי חמס נפשו כל משנאי אהבו קומת:
- 3 ויאמר ה' באשר הלך עבדי ישעיהו ורגזיא את ידיושאל מן הציבור למתקן א"ל מקום שיהיה:
- 4 עלת שבת בשבתו על עלת הקמיד ונסתה:

מוסף תוספות

- א. בכל מקום. מוס' ה"א"ש.
- ב. פירש לפי הענין דלא בעינן שיהא חשוב כולי האי וכו' הלכך. מוס' ה"א"ש. ג. שיהא קלה. מוס' ה"א"ש. ד. שיהו דורשים בהם לפני המועדות. מוס' ה"א"ש. ה. [דאמן הוא רגיל בה ויתר מכל בני העיר ראוי למנותו פרנס על הציבור. מוס' ה"א"ש.

רב נסים גאון

גנאי הוא לתלמידי חכמים שיצאו במנעלים המטולאים. במס' ברכות בפרק כ"ג מבין על הפירות (ת"מ ע"ג) וכן רבנן ששה דברים גנאי לתלמידי חכמים, אל יצא כשהוא מבושם לשוק, ואל יצא יחידי בלילה, ואל יצא במנעלים המטולאים בשוק [וכו']. תנן התם על המרדעת חוצץ. עיקר זאת המשנה בפרק ט' ממיס מקראות אלו חוצצין בכלים הופת המור כו'. ועל המרדעת חוצץ. רבן שמעון בן גמליאל אומר עד כאיסר האיטלקי. כדאמר אבי לשרא עמא דברושלים. ומשכחת דברי אביי במס' יומא בפרק אמר להן הממונה (דף ק"ז) וכן הילני אומר עשהה בנדרת של חוב על פתח ההיכל. האנא בשעה שהומה וזרחת ניצוצות יוצאות ממנה ויודעין שהגיע זמן קריית שמע. מתיבי הקורא קריית שמע כו'. אמר אביי לשרא עמא דברושלים. מליך פרק אלו קשרים

רבינו הגנאל (המשך)

רבינו אוליריין חיורי נינהו שהוצת מצד אחד נודע בהן. והאמר ר' ינאי לבניו אל תקברוני בלבנים ולא בשחורים אלא באוליריין. אלמא סומקין נינהו. ושניין המלבושים לבנים הן כגון מני כסותא. והגלימא כגון קריבין בשבת אבל שנתותרו

(א) בלכותא תמיה דהא ר"י ור"ע לא פליגי רק בחלבי שבת אי קריבין ביוה"כ אבל בחלבי חול לית מאן דפליגי ועי' מוס' שם ד"ה אבל ונמלית צפ"ד מהל' מעשה הקרבנות הלכה ג' וד"ק.